

ЛИСТОПАД 2025 р.

9

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Листопад

Вже з дерев злетіло листя,
Наступає Листопад.
Пізня осінь урочисто
Свій завершує парад.
Бадьорить нас легкий вітер
І гойдає лист старий.
Сонце лє над білим світом
Ясні промені згори.

(Н. Забіла)

Якого кольору листопад?

Листопад останній місяць осені. На деревах вже немає листя, йдуть холодні дощі, іноді намагається випасти сніг, але тут же тане. Пейзажі сірі і похмурі, сонечка майже немає. Але ж листопад не тільки сірий, природа дарує нам червоні фарби – грона горобин, намистинки шипшини на тоненьких гілочках. Хризантеми, хай не яскравих пастельних тонів, останні квіти, які викликають нехай сумну, але все ж таки посмішку...

Наталя Карпенко Летить пташ- шатком лист...

Летить пташатком лист на брук,
Великий і маленький,
І дуже проситься до рук.
– Ходи сюди, рідненький!
Він щось тихенько гомонить,
Шепоче щось на вушко,
І так безпомічно тремтить.
– Не бійся, відчайдушко.
Це ж ти метелика гойдав
І зустрічав лелеку.
Це ж ти обійми розкривав
Під час дощу і в спеку.
Ще дуже хочеться листку
Поніжитися в хаті,
Згадати сон у сповитку
І дні свої крилаті.

Розмалюй.

На обкладинці журналу ілюстрація художниці Наталії Фляк.

Наталя Карпенко

Листопад

Хтось вночі сьогодні «чхнув».
Леле! Жовтень дременув!
Покотилося «ачхи»
На садиби і дахи,
Понад поле, понад ліс...
Листопад «ачхи» привіс.
Дощ за вікнами дзвенить,
Листопад під ніс бубнить:
– Як ушкварю, як дмухну,
Одяг з гілочки стягну.
Вже ніхто не дорікне,
Що назвали так мене.

Євген Гуцало

Осінь – у барвистому намисті.
Як циганка – з бубоном в руці.
Поцілунок – чистий і вогнистий
на моїй залишила щоді.

Не забуду: вчора в бубон била,
танцювала, дика і палка,
і, немов на картах, ворожила
на кленових зоряних листках.

Я платив грошима їй немало,
потім серце вийняв – і віддав,
і вона мені тебе вгадала
так, як я того і забажав.

Де циганка? Де відьомські коси
у стрічках, квітках і дукачах?..
Так, тебе наворожила осінь
на кленових зоряних листках...

«Правда – наче гірке питво, неприємне на смак, але воно відновлює здоров'я».

(Французький письменник Оноре де Бальзак).

Чи знаєте ви, що...

Прислів'я та приказки про Листопад

- * Листопадовий день, що заячий хвіст.
- * Листопад і колесо, і полоз любить.
- * Листопад – ворота землі.
- * У листопаді зима з осінню бореться.
- * У листопаді голо в саді.
- * У листопаді зима на заграді.
- * Листопад зимі ворота одчиняє.

а) $XXX - XII = \dots\dots\dots$

б) $XIX - V = \dots\dots\dots$

в) $LX + XL = \dots\dots\dots$

г) $VII + VI + V + IV + III = \dots\dots\dots$

д) $IX \times XI = \dots\dots\dots$

е) $I + V + X + L + C = \dots\dots\dots$

КОД	
I	= 1
V	= 5
X	= 10
L	= 50
C	= 100

Чи зможеш ти розв'язати нижче вказані приклади, в яких використано римські цифри? Твої відповіді також повинні бути в римських цифрах!

Розмалюй.

Розмалюй.

Анатолій Житкевич

Осінь, осінь, листопад,
Жовте листя стелить сад,
За моря в краї далекі
Відлетіли вже лелеки.
Хмари небо затягли,
Вітер віє з-за гори,
Ходить осінь листопадом,
Жовте листя стелить садом.

У СВІТІ ЖАВОК

По-справжньому казка хвилює лише того, хто володіє найціннішим скарбом – радіти радістю й боліти болем землі, лісу й ріки, травинки, дерева, птаха, звіра й людини, хто відчуває в навколишньому світі душу живої природи, бачить себе не її владарем, а маленькою частинкою, крихіткою безмежного Всесвіту.

Як луна лисеня провчила (Ескімоська казка)

В одній мисливській лисячій родині було маленьке лисеня. В нього було ще двоє братиків і дві сестрички. Всі вони були такі червоненькі, з пухнастими хвостиками. Усі дзвінко дзявкали.

Жила ця родина в теплій, сухій норі біля підніжжя високої гори. За цією горою здійсмалися великі сопки, вкриті вічними снігами. Там завжди гуляв вітер, і батьки казали своїм дітям:

– Коли ви станете великі й самостійні, ми вам дозволимо скрізь бігати. Але зараз до тих гір ходити не можна. Там бувають снігові обвали. Впаде брила снігу, заб'є й засипле так, що й не врятуєшся.

– Добре, – кажуть лисенята, – ми туди взимку не ходитимем, почекаємо літа. Коли снігу не буде, побіжимо туди.

– Ні, – кажуть старі лисиці, – влітку з верховин велике каміння падає. Висить отака ненадійна каменюка, вітер дмухне, розхитає її, вона й покотиться додолу. По дорозі ще й інші камені зрушить з міс-

ця. Якщо потрапите під отакий кам'яний дощ, там назавжди й зостанетесь!

– Ото добре, що в нас такі досвідчені батьки, – шепочуться поміж себе лисенята, – навчили нас доброму. Не підемо ми туди, де взимку снігові обвали бувають, а влітку кам'яний дощ іде.

Тільки маленьке лисеня зовсім інакше міркувало. Слухало воно повчання батьків, а само думало: «Хитрі напі батьки, не хочуть, щоб ми без них ходили полювати. А серед гір, напевно, дичини більше, ніж у долині. Вони нас тільки лякають. А насправді сопки зовсім не страшні».

Минула зима, прилетіли птахи. Біжать з гір струмки. Дивиться на них лисеня й думає: «Он які струмочки веселі, а біжать вони з сопок. Мабуть, там весело, а не страшно. Та й чого мені боятись? Я хоробре. Я, певно, хоробріше за батьків, нічого не боюсь».

І пішло лисеня до сопок.

Спинилося коло підніжжя високої-високої скелі й дзявкнуло:

– Дзяв! Он яке я хоробре!

Найближча луна відразу ж відгукнулася: «Дзяв!» – і тихенько покотилася по верхівках: «Дзяв, дзяв, дзяв...» Що Далі відкочувалося, то слабкіше чулося.

– Еге-ге, – каже само собі лисеня, – сопка тільки на зріст велика, а голосок у неї такий же, як і в мене, навіть тихіший. Чого ж мені боятись?

– Гей-гей, я хоробре! Дзяв! Нічого не боюсь! Дзяв! У сопки голос такий, як і в мене! Дзяв, дзяв!

Докотилося це до вітра. Розгнівався великий вітер Анукатагахпак: «Провчу я цього нахабного хвалька!»

Дмухнув на сопки, зірвав великий камінь і жбурнув його зі схилу. Котиться вниз камінь, все за собою тягне. Тут луна грізно загуркотіла:

– Хто тут вихваляється?! Хто дзявкає?!

Ще дужче загула луна, відбиваючи гуркіт каміння:

– Бережись, кому життя дороге!

Лисеня підбігло хвостик під черевце, вуха притисло до потилиці. Озирнулося на всі боки та бочком, бочком на стежку вибралося.

– Ні... ні... це я так тільки... пожартувати хотіло! – злякано дзявкнуло воно та як пуститься навтьоки! Так, що й вітер не дожене! Скотилося до себе в нору, віддихалось. Подивилось на своїх братів та сестер, хотіло було похвалитися: «А я до сопок ходило і зовсім не злякалося!» – та тільки вийшло в нього одне:

– Дзяв!

Ліліана Філіпчук

Листопад

Золотисте листя. Лазурове небо.
Яблука кольору бургундського вина.
Скільки ще розфарбувати треба?
Весь свій час заклопотана вона.
Хто – «вона»? Звичайно ж, Осінь.
Туго заплела свої жовтневі коси
Дуже вже її Листопад просить:
«Люба, ти напрацювалась, досить!
Відпочинь, все за тебе я зроблю».
Та полінився місяць Листопад:
Не пофарбував хмарки, траву
Листя вмить опало і став голим сад.
Побачила те Осінь, та й засумувала,
Дощем холодним гіркі сльози пролила.
Та поки свої сірі очі дощем мила
Сльози Осені остудила морозна Зима.

Надія Красоткіна

Листопад поїть землю дощами,
Щоб було скрізь удосталь води.
Йде полями, лугами, лісами...
Й не збавляє своєї ходи.
Бо у нього роботи багато.
Влітку ж засуха всюди була.
Для земельки водичка, мов свято,
І вона піднялась, потекла...
Та й криниці наповнились гарно,
І річки піднялись з мілини.
То ж листопад працює не марно,
От і хмара зайшла з сторони,
Знову дощиком світ поливає,
Вже й канави наповнились всі.
Цілий день дощ іде, не вгаває.
Все в своїй незвичайній красі.
На калині краплинки сріблясті,
Мов пацьорки повсюди блищать.
Ну а хмари у небі купчасті
Ллють дощем і висять та висять.

Наталя Карпенко

Ніч сьогодні на коні...

Ніч сьогодні на коні,
Вкоротила нічка дні.
Ото ляси точить,
Ото зорі строчить!
Сяє зірочка в пільмі,
Стелить стежечку зимі.
Ото вже високу,
Ото вже широку!
Ще надворі тепло так,
Ще не віриться ніяк, –
Нічка ляси точить,
Нічка зорі строчить.

Оксана Шалак

Буде дощ!

Хмарка хмарку доганяє,
Схожа хмарка на коня,
А оця – на їжачка
Сиза хмарка отака.
Буде, буде, буде дощ!
Жук ховається під хвоц.
А малому муравлю
Дощ зіграє свій прелюд.

«УКРАЇНСЬКА КНИГА – 2025»

У народі кажуть, що дім без книги – це тіло без душі. Важко собі уявити, що у наш час може повноцінно серед нас існувати людина, байдужа до книг.

І такі роздуми прозвучали на 5-ому книжковому фестивалі – «Українська книга – 2025», який відбувся 24-го жовтня цього року у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві.

Завжди цікаво, коли на цю імпрезу завітають гості з України. Цього року вже традиційно прибув до нас ужгородський видавець Ярослав Федішин та письменник, поет, публіцист Василь Кухта, який поділився з присутніми із своїм життєвим і творчим досвідом. Директор видавництва «TIMPANI» Я. Федішин познайомив учасників фестивалю з новими виданнями з його видавничої «кухні».

А потім вже звучала поезія і пісня.

«Українська книга – 2025» засвідчила, що книги – це життєдайні ріки, які наповнюють духовністю і культурними надбаннями попередників усі нові й нові покоління.

Олена Федішин у полоні поезії.

Літературознавець з Києва Марина Бабено-Жирнова запропонувала присутнім поезію Ліни Костенко.

Розпочинається 5-ий книжковий фестиваль – «Українська книга – 2025». Відкриває його голова Спілки українських письменників Словащини Іван Яцканин (вліво). Тут же починає поет Василь Кухта знайомити присутніх зі своєю поезією, а до виступу готується директор видавництва «TIMPANI» Ярослав Федішин.

Василь Кухта

Місяць-павич туркоче –
Соло весни лунає...
Але зелені очі
Тільки смерека має.

Чом же рулади згіркли,
Барву згубили звуки?..
Тільки смерека...тільки!..
Має зелені руки.

Місяць зітхне лукаво,
Дзьоб у росі остудить...
Тьохне зелена пава
У смерекових грудях.

Вже зриває вітер
Золото беріз.
Застогнали віти,
Похилились вниз.
Листячко тріпоче,
Сумно шелестить,
Заховатись хоче,
Боязко тремтить.
Осінь йде полями,
Стелить килими.
Вже не за горами
Білий кінь зими.

Наталя Карпенко

Здивований кленок

Стоїть кленок здивований:

**– Кудись листочок втік,
Мальований, цяткований,
Без нього мерзне бік!**

**А лист руденьким коником
За вітром поскакав.**

**А лист згорнувся котиком
І до землі припав.**

М. Тарасич

Вовк осінньою порою

**Вовк осінньою порою
Примостився під сосною –
Шие валянки вовчисько,
Бурмотить: «Зима вже
 близько.**

**Шубу теплу власну маю,
Лапи в валянки сховаю.
Ще пошию рукавиці
Вовчелятам і вовчиці».**

Тетяна Горобець

А листопад все хмуриться

А листопад все хмуриться від холоду й дощу,
Вже сірі стали вулиці і вітер не ушух.
То осінь з нами грається, випробування шле,
А Грудень прокидається і в гості до нас йде.
Він кине снігу білого і морозцем дихне
І птаху білокрилого він у полон візьме.
Примчить Зима – хуртелиця на білих скакунах,
В саду моїм оселиться та тільки не у снах.
У снах моїх ще літечко, співають солов'ї,
І розквітають квіточки і гомонять рої.
Несе у дзьобі ластівка обід для пташенят,
І оксамитом падає в долоні зорепад...
Як вранці я прокинуся, то зазирну в вікно,
До нього доторкаюся замерзле вже воно.
На нього я подихаю й побачу білизну,
Пташки уже під стріхою, прокинулись від сну.
Не ждано і не гадало упав біленький сніг,
На серці стало радісно, він осінь переміг.
Сховались кудись крапельки холодного дощу,
Сльоти більше осінньої я в серце не впускаю...

Розмалюй.

Галина Шевчук

Дари осені

Восени врожай збирають
На городах і в садках.
Груші, яблука звисають
На тонесеньких гілках.
В лісі білочка руденька
Під пеньком знайшла
грибок.

Ухопила – та хутенько
Заховала в теремок.

Василь Сухомлинський

Осінні сні клена

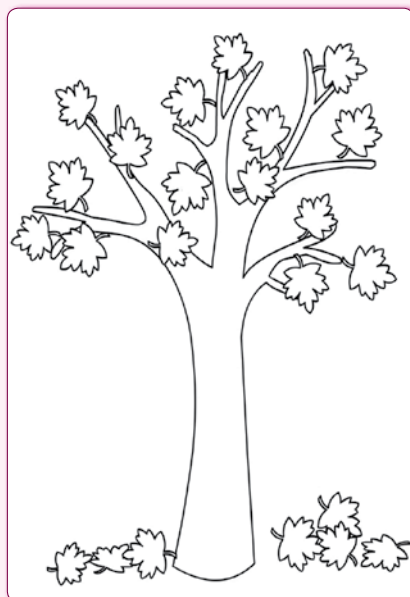
Ми пішли до лісу подивитись на осіннє вбрання дерев. Зупинились біля високого клена. Посідали. Яка краса відкрилася перед нами! стоїть клен у яскравому барвистому вбранні, а листочки ж ні затремтять, ні зашепотять.

– Дивіться, діти: клен спить. І сниться йому все, що бачив од весни до весни. Ось жовтий листочок – мов золота кульбабка. Весною клен був зачарований її красою. Запам'ятав. А як заснув, то й пригадав весну – листочок і пожовтів.

А там, бачите, листочок – мов ранкова зоря – рожевий і ласкавий. а цей – як вечірня заграва на вітряний день.

На цій гілочці – яскравий і красивий, немов крило вивільги. Мабуть, сиділа колись тут вивільга, а зараз приснилося кленові її крило.

Ми принишкли й милувалися красою. Усі наче боялися потривожити чарівний сон клена.

Розмалюй.

СПІВАЙТЕ
З НАМИ

Щастя синьооке

На слова Василя Кухти Музика Михайла ТОМАШУКА
Рухливо, співаюче

Весни знов полинули кудись...
А мій спів до серця твого лине:
– Посміхнись, кохана, посміхнись...
Хай у світі стане синьо-синьо!

Приспів:

Там, де гори з небом обнялись,
Наша доля робить перші кроки...
Нахились до мене, нахились!
На-на-на-на-на-на-на-на-на...

Це найбільша з наших таємниць,
Це мені повелено кохати:
Заглядати до твоїх зіниць
І твої долоні цілувати.

Приспів.

Шлють нам зорі лагідний привіт,
В грудях радість, мов ручай,
хлюпоче...
Засівають ніжний-ніжний квіт
Юної любові сині очі.

Приспів.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Василь Кухта

Український поет, публіцист, видавець, один із зачинателів демократичної періодики на Закарпатті. Член Національної спілки письменників України, Асоціації українських письменників, Національної спілки журналістів України.

Народився 23 квітня 1956 р. у м. Рахові Закарпатської області. Закінчив факультет журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка (1981). Завідував відділом обласної газети «Молодь Закарпаття», був головним редактором історико-краєзнавчих журналів «Карпатський край» і «Карпатський світ», літературно-мистецького часопису «Тиса», працював відповідальним секретарем закарпатського осередку НСПУ. Нині – заступник головного редактора екологічного журналу «Зелені Карпати», координатор Творчої асоціації «Согопа Саграїса».

Автор поетичних книг «Дрібка солі» (1989), «Верхи спілучі» (1993), «Гуцульські душі» (1994), «Тисові пороги» (2000), «Гуцульський князь» (2001), «Пава повстання» (2004), «Гуцульський Париж» (2007), «Раїгія» (2009), «Оев ех тасіїпа» (2015), «Страсті за голубою трояндою» (2016), «Контрабанда слова» (2017), «Мандрівка поета» (2018); збірок публіцистики «Не вмирай, Гуцульщино!» (1993), «Я тримаюсь за епоху...» (2007), «Лотоси і потоки» (2008), «Іти й не озиратися» (2015); книги пісень «У садах золотих» (2011).

Лауреат всеукраїнських літературних премій імені Павла Тичини; імені Бориса Нечерди; «Князь Роси» імені Тараса Мельничука; закарпатської обласної премії імені Федора Потушняка; літпремії III тисячоліття «Лицар слова» (Румунія).

Вірші та есеї Василя Кухти перекладалися арабською, білоруською, болгарською, гінді, грецькою, іспанською, італійською, китайською, корейською, німецькою, перською, російською, словацькою, турецькою, угорською, французькою, хорватською, чеською та іншими мовами.

Вірші та есеї Василя Кухти перекладалися арабською, білоруською, болгарською, гінді, грецькою, іспанською, італійською, китайською, корейською, німецькою, перською, російською, словацькою, турецькою, угорською, французькою, хорватською, чеською та іншими мовами.

Почесний громадянин свого рідного міста – Рахова. У 2014 році Всеукраїнське об'єднання «Гуцульщина» присудило йому звання «Заслужений гуцул України».

Василь Кухта

Ковток віденської кави

Відню, Відню... ситий і хупавий!
Крученим гувльвісою гасав...
Палія Семена ратну славу
Ти давно архівам відписав.

І, пихою сповнений по вінця,
Все нових чекаєш чолобить...
Віриш...віриш: треба, скажуть,
німця -
На Січі картоплі насадить.

...Ти ворожиш на кавовій гущі -
З краплених регоче цісар карт.
На токайським, на жіночих
мушлях
Твій хмільний закроєно азарт.

Тріскає богемна порцеляна,
Віяло випурхує із рук...
Червоніє ніжний Імре Кальман,
Злий фельдфебель гаркає:
«Цюрюк!»

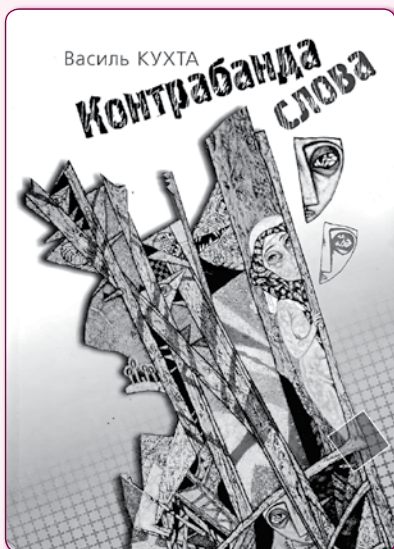
Вигнано останнього з поетів,
Виткано найтоншу із покров...
На твоєму пишному манжеті
Ружею цвіте слов'янська кров!

За твої страшні німацькі більма,
Слину юберменшівських зусиль
Заплатив сповна вже Габсбург
Вільгельм
З українським іменем Василь.

Світлий лотаринзький
архикняже!
Пане мій... полковнику... прости:
Українська слава спати ляже
Під залізні Австрії хрести...

Вийдуть ще з оточення «усуси»,
Вирвуться із краплених пасток...

Все вмістилось, окрім ран Ісуса,
Ув один малий гіркий ковток.

Василь Кухта

Я тримаюсь за епоху

Я тримаюсь за епоху,
За краї тонких одеж...
Сміхом сипле,
мов горохом:
«Іншу маму ти знайдеш!»

Я б давно розтратив силу,
Освидав її дари, -
Ті, які триматись вчили,
Смутно дивляться згори.

...Внук поганий,
син лукавий;
Слабкість духу, блуд руки;
Перепроданої слави
Засмальцьовані шовки...

Я тримаюсь за епоху,
Душу сміх її січе...
Та чи вистачить гороху,
Ми побачимо іще!

Андрій М'ястківський Ми у двох

Я скажу матусі:
- Нене!
Прибіжу до неї я.
Чи вона прийде до мене:
- Олю! Донечко моя!
З нею ми найкращі друзі.
З нею всюди я їду.
Ми і в полі, ми і в лузі,
Ми і вдома, і в саду!
Ляжу спати - приголубить
І тоді, коли вже сплю.
Мама дуже мене любить.
Я також її люблю.

Олег Головка

Хай матуся відпочине

Як прийду я з дитсадочка -
Нагодую вдома квочку,
Підмету у хаті, в сінях,
Принесу теляті сіна.
Хай матуся відпочине,
Щоб не поралась сама.
Бо який же я мужчина,
Якщо допоміч нема?

Андрій М'ястківський Сама в хаті

Кошенятко чеше вуса
Лапками двома.
На базар пішла матуся,
В хаті я сама.
Вмиюсь чисто, вмиюсь біло
І тоді візьмусь за діло.
Підмету гарненько в хаті,
Молока дам кошеняті,
Своє ліжко застелю,
Квіти в горщику поллю,
Заплету я кіски русі
І чекатиму матусі.

Куточок кулінарії

Горішки для Попелюшки

Тісто:

3 ст. борошна
200 г. вершкового масла
2 яйця
дрібка солі
1 ч. л. розпушувача
0,5 ст. цукру
1 банка згущеного молока
вареного

Наталка Позняк

Пишу листи на акварелях осені
І з вітром відпускаю у політ.
Стара верба над берегами босими
Пряде клубок печалі журавлів.

Ще пам'ять не цілована морозом,
Ще джерело в прадавній хаші б'є.
По парасолі крапельками Морзе
Далекий Хтось привіт передає.

Приготування:

1. Масло розтопити. Трошки остудити. Яйця розтерти з цукром. Влити розтоплене масло, перемішати. Всыпать борошно, розпушувач. Замісити тісто. Місити до тих пір, поки тісто не стане гладеньким. Готове тісто залишити на 30 хв, накривши харчовою плівкою щоб не підсихало.

2. Включаємо горішницю, даємо прогрітись. Слідкуємо за індикатором.

У кожную половинку накладаємо тісто, заповнюючи поглиблення на дві третини обсягу. Після наповнення форму треба щільно притиснути, щоб тісто рівномірно розподілилося. Те, що виступило за краї, краще відразу видалити за допомогою ножа.

3 Печемо до готовності.

Готову випічку треба викласти з форми на дерев'яну дошку й дати охолонути.

4. Потім акуратно обломати зайві краї, який виступили. У половинки накладаємо згущенку і робимо горішок.

Максим Рильський

Запахла осінь в'ялим тютюном,
Та яблуками, та тонким туманом, –
І свіжі айстри над піском рум'яним
Зорюють за одчиненим вікном.

У травах коник, як зелений гном,
На скрипку грає. І пощо ж весна нам,
Коли ми тихі та дозрілі станем
І вкриє мудрість голову сріблом?

Бери сакви, і рідний дім покинь,
І пий холодну, мовчазну глибіню
На взліссях, де медово спіють дині!

Учися чистоти і простоти
І, стоптуючи килим золотий,
Забудь про вежі темної гордині.

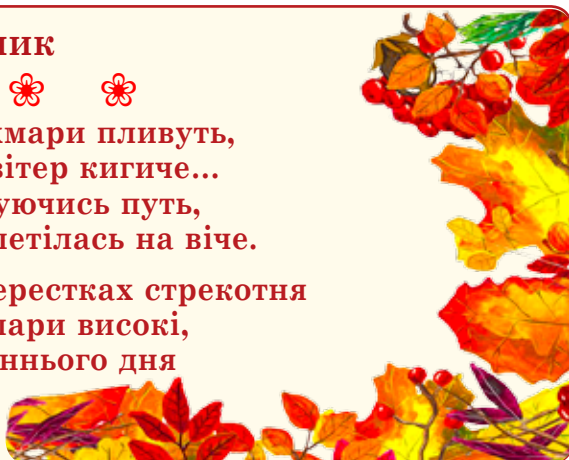

Євген Плужник

По-осінньому хмари пливуть,
По-осінньому вітер кигиче...
У далеку лаштуючись путь,
Чорна галич злетілась на віче.

І весь день в берестках стрекотня
Все полохає хмари високі,
Безгоміння осіннього дня
І мій спокій...

Микола Магера

Тополя

Росла собі край дороги
тополя все вгору та вгору.
Мимо неї вдень і вночі
стрімголов мчали таксі, ван-
тажні автомашини, автобу-
си, ліниво повзли трактори
з причепами, обкутували
їдким димом мотоцикли і
мопеди.

Дорога гула, ревла, стог-
нала.

А тополя то припадала
пилон, то вмивалася доща-
ми, то обсушувала свої ли-
сточки на сонці. Звикли до
неї водії і пішоходи, ковза-
ли байдужими поглядами й
мчали чи йшли далі.

Якось уранці, коли сон-
це обняло своїми ласкави-
ми променями дерево, на
протилежному боці дороги
чубатий хлопчина гукнув
до матері, що вела його за
руку:

- Мамо, дивіться!
- Що там, сину?
- Тополя засвітилася.

Жінка стала й радісно
усміхнулася: тополя справді
ніби зайнялася ізсередини.

Листочки навколо стовбура
пожовкли, а зовні ще милу-
вали око потемнілою густою
зеленню. Тому й здавалося,
що дерево підсвічується не-
видимими світильниками.

Хлопчик допитувався:

– Мамо, там лампочки?
Як на ялинці?

– Ні, Юрасику, то листоч-
ки так світяться.

– А хто їх посвітив?

– Осінь, мій хлопчику.

– Осінь?

– Еге ж.

Мати з сином милували-
ся вродю тополі, а мимо
мчали й мчали автомобілі.

Тетяна Житнян. Осінь іде.

Ліна Костенко

Білочка восени

На гіллячках, на тоненьких,
Поки день ще не погас,
Сирійжки та опеньки
Білка сушить про запас.
Так нашпилює охайно,
Так їх тулить на сосні
І міркує: а нехай-но
Ще побудуть тут мені!
Поки дні іще хороші,
Поки є іще тепло,
А як випадуть пороші,
Заберу їх у дупло.
Буде холодно на дворі,
Сніг посиплеться з дубів,
Буде в мене у коморі
Ціла в'язочка грибів!
Але білочці не спиться.
Дятел стукає: тук-тук!
Щоб не вкрала їх лисиця
Або хитрий бурундук.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 73, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Borodáča č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávk na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciam. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.